

The Sessions: Jernlunge og sexterapi

Resumé: Den dokumentarisk virkende spillefilm fortæller på en meget sympativækkende måde om en lammet mands forsøg på at få et sexliv.

Filmfakta: USA 2012 – Instr. og manus: Ben Lewin efter bogen af Mark O'Brien: "On Seeing a Sex Surrogate" – Medv.: John Hawkes (Mark O'Brien), Helen Hunt (Cheryl Cohen-Greene), William H. Macy (Fader Brendan), Moon Bloodgood (Vera, assistent), Annika Marks (Amanda, assistent), Adam Arkin (Josh, Cheryl's ægtemand), Robin Weigert (Susan Fernbach, Marks senere hustru), Rhea Perlman (mikvah dame) – 95 min. – Dansk biografpremiere: 7/3, 2013 – Dansk distribution: Twentieth Century Fox.

Artikel: Filmen "The Sessions" har det 'alibi' for sin utrolige historie, at den bygger på virkeligheden, nemlig den lammede amerikanske mand Mark O'Briens beretning om, hvordan det var et leve livet i dyb afhængighed af en 'jernlunge', og hvordan han udfordrede sig selv og omgivelserne ved sit ønske om også at udleve et sexliv.

Mark kan – meget forståeligt – ikke lade være at drømme om noget mere end klientforholdet til de unge kvindelige studerende, som primært er hans skiftende passere og plejere. Det store skridt er imidlertid at inddrage en sexterapeut, så han komme ud over de mange praktiske og psykiske hindringer – og udleve nogle af drømmene.

Filmen placerer ham fint i en vis borgerlig og romersk-katolsk sammenhæng, som gennem årene har skabt nogle komplekser hos ham. Heldigvis møder han i det livsudsnit, som filmen koncentrerer sig om, en meget usædvanlig, frisindet katolsk præst – lidt af en hippietype – der på bedste Don Camillo vis drøfter med Jesus på kirkens krucifiks, hvordan han skal rådgive Mark.

William H. Macy udfylder fint denne præsterolle, som er et originalt bidrag til filmhistoriens galleri af præster. I det hele taget er de fleste roller rigtig godt besat, således også John Hawkes som Mark O'Brien selv, Helen Hunt som sexterapeuten, de unge ukendte skuespillerinder som Marks assistenter, og Robin Weigert som kvinden der bliver hans hustru.

Især i amerikansk sammenhæng må filmen være noget af en åbenbaring, nemlig et bevis på at man kan fortælle om sex på en helt uhysterisk og åbenhjertig måde. Filmen ruller sin historie stille og roligt ud – og indgyder stor sympati. Filmens dokumentariske og 'autentiske' stil gør dog også, at man for en stor del 'kun' ser den en vis distanceret venlig opmærksomhed. For mig 'rykker' filmen følelsesmæssigt mest til allersidst, og den slutning kommer noget abrupt og lidt for sent. Men jeg er glad for at have set filmen, og mange andre vil sikkert også glæde sig over filmen.

Bo Torp Pedersen

Presse billeder © Twentieth Century Fox

Andre anmeldelser

Niels Roe på CinemaZone

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=8686&area=1>

Philip French i The Observer

<http://www.guardian.co.uk/film/2013/jan/20/the-sessions-helen-hunt-review>

Cynthia Fuchs på PopMatters

<http://www.popmatters.com/pm/review/164534-the-sessions-sex-surrogacy-and-revelation/>

